

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **KONREO, v.o.s.**, se sídlem Dobrovského 1310/64, Brno, insolvenční správkyně společnosti FAU s. r. o., v konkursu, se sídlem Pekařská 1639/79a, Opava, zastoupená JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2018, čj. 52461/18/5100-41453-712140, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2022, čj. 29 Af 13/2019-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce JUDr. Alfréda Šrámka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 7. 2. 2017 vydal Specializovaný finanční úřad (správce daně) šest dodatečných platebních výměrů, kterými daňovému subjektu FAU s. r. o. doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen až říjen 2013. Odvolání daňového subjektu proti těmto výměrům žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 9. 2017, čj. 41871/17/5300-22442-711492. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně, kterou daný soud zamítl rozsudkem ze dne 1. 7. 2022, čj. 29 Af 92/2017-201. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, která je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 6 Afs 255/2022.

[2] V mezidobí správce daně dne 27. 3. 2017 vydal šest platebních výměrů (čj. 58681/17/4300-12711-109964, čj. 58707/17/4300-12711-109964, čj. 58714/17/4300-12711-109964, čj. 58722/17/4300-12711-109964, čj. 58750/17/4300-12711-109964, a čj. 58758/17/4300-12711-109964), kterými daňovému subjektu předepsal úroky z prodlení za doměřenou DPH

za zdaňovací období květen až říjen 2013 v celkové výši 97 087 721 Kč. Odvolání, jimiž daňový subjekt brojil proti těmto platebním výměrům, žalovaný zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně, kterou daný soud zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[3] Žalobkyně v žalobě uvedla, že správce daně dne 27. 3. 2017 předepsal úroky z prodlení jako příslušenství daně z přidané hodnoty, kterou doměřil dodatečnými výměry ze dne 7. 2. 2017. Tyto výměry jsou nezákonné, proto žalobkyně namítla nezákonnost i platebních výměrů ze dne 27. 3. 2017.

[4] Podle krajského soudu je úrok z prodlení skutečně příslušenstvím daně, a proto podle § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, sleduje její osud. Polemika s tím, zda byla samotná daň stanovena správně a v souladu se zákonem, však musí proběhnout v rámci přezkumu rozhodnutí o stanovení daně, nikoliv v rámci přezkumu rozhodnutí o sdělení úroků z prodlení, které na rozhodnutí o stanovení daně pouze navazují. V rámci přezkumu platebních výměrů, jimiž byly daňovému subjektu sděleny předpisy úroků z prodlení, tak nelze přihlížet k námitkám proti zákonnosti pravomocných rozhodnutí o stanovení daně. Rozsah přezkumu platebního výměru na úrok z prodlení odvolacím orgánem i soudem je pouze limitovaný a posuzuje se zejména to, zda úrok z prodlení mohl být vůbec předepsán, zda byl předepsán ve správné výši a za relevantní dobu. Otázka zákonnosti dodatečných platebních výměrů, kterými byla daňovému subjektu stanovena daň z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období, nemohla být předmětem přezkumu v tomto řízení. Rozhodnutí o doměření daně nebyla zrušena, soud proto dospěl k závěru, že k předepsání úroků měl správce daně zákonný důvod. Žalobu tedy shledal nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[6] Stěžovatelka namítá, že s ohledem na akcesorickou povahu úroků z prodlení měl krajský soud přihlížet k jejím námitkám, které se týkaly zákonnosti dodatečných platebních výměrů.

[7] Stěžovatelka uvádí, že částečně souhlasí s tím, že projednání konkrétních námitek není předmětem soudního přezkumu v nynějším řízení. Je však toho názoru, že k těmto námitkám je soud povinen přihlížet a posoudit, zda je pro vydání platebních výměrů na úrok z prodlení dán zákonný důvod.

[8] Stěžovatelka také namítá, že rozsudek krajského soudu čj. 29 Af 92/2017-201 hodlá napadnout kasační stížností. O zákonnosti dodatečných platebních výměrů tak nebylo rozhodnuto s konečnou platností.

[9] Dále stěžovatelka uvádí, že existuje důvodná obava, že i v případě zrušení dodatečných platebních výměrů by žalovaný automaticky nezrušil platební výměry na úrok z prodlení. Považuje proto za nezbytné se bránit samostatně i vůči vydání platebních výměrů na úrok z prodlení.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby kasační soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatelka může proti vydání platebních výměrů na úrok z prodlení brojit pouze tvrzením, že daňový subjekt uhradil daň včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá. Trvá na tom, že zákonné podmínky pro vznik úroku z prodlení byly naplněny a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek je nepřijatelná.

[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[14] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námítky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je tedy povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu, a z kterých konkrétních důvodů závěry soudu považuje za nezákonné (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2023, čj. 8 Azs 299/2020-41, bod 10). Musí tedy vylíčit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, čj. 6 As 358/2021-38, bod 11).

[15] Aby tak byly kasační námítky stěžovatelky v nyní projednávané věci přípustné (projednatelné), musely by konkrétním a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat důvody, na nichž krajský soud postavil svůj závěr o nedůvodnosti žaloby. Tyto námítky tak ani nesmí být natolik obecné, že by nemohly kvalifikovaně zpochybnit konkrétní závěry napadeného rozsudku krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2021, čj. 8 Afs 313/2019-35, bod 11).

[16] Stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas s tím, že krajský soud v řízení, které se týká úroku z prodlení, nepřihlížel k jejím námitkám směřujícím vůči dodatečnému platebnímu výměru. Tento obecně formulovaný nesouhlas však není způsobilý dostatečně konkrétně vymezit rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka nesplňuje náležitosti kasačního bodu a je pro svoji obecnost neprojednatelná, a tedy nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS čj. 8 Azs 299/2020-41, bod 16 a další tam citovaná judikatura).

[17] Krajský soud opřel své závěry o judikaturu Nejvyššího správního soudu (bod 7 napadeného rozsudku), ze které je zřejmé, proč se nemůže v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o úroku z prodlení zabývat zákoností samotné daňové povinnosti (rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2005, čj. 1 Afs 137/2004-62, č. 1182/2007 Sb. NSS, ze dne 4. 4. 2013, čj. 7 Afs 51/2012-42, ze dne 4. 10. 2018, čj. 10 Afs 115/2017-37, a ze dne 15. 4. 2020, čj. 1 Afs 9/2019-35, bod 20). Vůči uváděné judikatuře a jednoznačným závěrům z ní plynoucím se ale stěžovatelka konkrétněji nevymezuje. Krajský soud se pak také ve stejném bodě rozsudku

vyjádřil i k akcesoritě (úrok z prodlení jako sekundární nárok), kterou stěžovatelka v kasační stížnosti opět uvádí jako důvod, proč měl soud přihlížet k námitkám, které se týkaly zákonnosti dodatečných platebních výměrů. Zmínka o akcesoritě jako důvodu, proč se měl krajský soud zabývat námitkami směřujícími vůči dodatečnému platebnímu výměru, tak také není projednatelnou kasační námitkou, jelikož nereaguje na rozhodovací důvody krajského soudu.

[18] Neprojednatelná je dále také zmínka stěžovatelky o její důvodné obavě z budoucího jednání správního orgánu, kterou uvádí jako svoji motivaci k podání opravných prostředků vůči platebním výměrům na úroky z prodlení. Ani ta totiž nijak nezpochybnuje konkrétní závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Na výše reprodukované závěry krajského soudu pak nijak nereaguje ani poukaz stěžovatelky na to, že o zákonnosti platebních výměrů nebylo rozhodnuto s konečnou platností. I tato námitka je proto neprojednatelná.

[19] Další námitky kromě zmíněných neprojednatelných pak stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla.

[20] Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet za stěžovatele argumenty, na základě kterých by přezkoumával napadené rozhodnutí. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura). V dané věci tedy není prostor pro to, „aby Nejvyšší správní soud ‚stručně a obecně‘ přezkoumal závěry krajského soudu – tak někdy postupují krajské soudy ve vztahu ke správním rozhodnutím, mají-li projednat ‚neumělou‘ laickou žalobu. K tomuto postupu vede krajské soudy snaha nepřipravit žalobce, kteří nemusí být zastoupeni advokátem, o přístup k soudu. V řízení o kasační stížnosti však není pro podobný postup prostor. V řízení, v němž musí za stěžovatele jednat advokát či jiný právní profesionál, je třeba vyžadovat tomu odpovídající úroveň právní argumentace“ (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 2 Afs 115/2020-42, bod 16).

[21] Nejvyšší správní soud pak stěžovatelku před posouzením kasační stížnosti nevyzýval k jejímu doplnění o další kasační námitky, neboť podaná kasační stížnost důvody obsahovala (byť šlo o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.). Postup podle § 109 odst. 1 ve spojení s § 106 odst. 3 s. ř. s. je na místě jen v situaci, kdy kasační stížnost neobsahuje vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Postup podle těchto ustanovení není určen k tomu, aby soud, který obdrží argumentaci, upozorňoval stěžovatelku na potřebu či vhodnost její doplnění (obdobně viz usnesení čj. 2 Afs 115/2020-42, bod 19).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka z výše uvedených důvodů v kasační stížnosti neuplatnila ani jednu přípustnou kasační námitku, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není přípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

[24] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Proto soud stěžovatelce vrací soudní poplatek zaplacený za kasační stížnost ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. ledna 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu